

Ahmed Aziz'in Destansı Yılı

Nina Hamza

Türkçesi:
Talha Aydın

KELEBE

Nina Hamza

Çocukluğunu Güney Hindistan ve Suudi Arabistan'da geçiren Nina Hamza, Amerika Birleşik Devletleri'nin Ortabatı bölgesinde, Minnesota eyaletinde yaşamaktadır. Dahiliye doktoru olan Hamza'nın uzun yıllardır içinde beslediği yazma isteği, 40'lı yaşlarında gün yüzüne çıktı. Okumaktan pek hoşlanmayan 3 harika çocuğu var, neyse ki yeğenleri seviyor. En sevdiği kitaplar genellikle gençlik kitapları. Bir Müslüman ve göçmen olarak *Star Tribune* ve *Chicago Tribune*'de deneyimleri hakkında yazıyor. *Ahmed Aziz'in Destansı Yılı* ilk romanıdır.

Talha Aydın

Çevirmen ve editör olan Talha Aydın, 1999 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlkokul, ortaokul ve lise öğrenimini yine İstanbul'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngilizce Mütercim-Tercümanlık bölümünden 2021 yılında mezun oldu. *Mühendis Gibi Düşünmek*, *Liderler En Son Yer*, *Gelişim Zihniyeti Rehberi* ve *Bostanda, Kırlangıçlar* kitaplarının çevirisini yapan Aydın, çalışmalarına çevirmen ve editör olarak devam etmektedir.

BİRİNCİ KİTAP

birinci BÖLÜM

Üç yıl önce, hayatımda ilk kez yeni bir eve taşındık. O güne kadar, yaşadığım on iki yılın her gecesini aynı evde, aynı odada ve aynı yatakta uyuyarak geçirmiştim. Mahallenin yarısının babamı aradığı, bu yüzden komşumuzda kaldığım o iki gece dışında...

Üç yıl önce şunu öğrendim: Bazen başka bir seçeneğiniz yoktur, seçenekleriniz vardır. Örneğin dışarıda yemek yiyebilirsiniz, gideceğiniz yerin bir Hint restoranı olması şartıyla. Yeni bir video oyunu alabilirsiniz, “ebeveyn onaylı” olması şartıyla. Ramazan Bayramı için yeni bir kıyafet seçebilirsiniz, şık görünmesi şartıyla.

Üç yıl önce, Hawaii’den ayrılmak zorunda kaldık. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Kaliforniya’ya, Japonya’ya ya da Minnesota’ya taşınabilirdik. Seçeneklerimiz vardı.

Annemle babam Minnesota’yı seçti.

Hayat hikâyem işte böyle başladı.

ikinci BÖLÜM

Annem, babam hâlâ hastayken bizi taşınmaya zorluyordu, bu yüzden ona kızgındım. *Öfke doluydum ancak bunu ona gösteremiyordum.* Aramızda ne bir konuşma ne de bir tartışma geçiyordu.

Arabaya binmeden önce ağaçtan bir guava meyvesi kopardım. Babam bu ağacı dünyaya geldiğim gün dikmişti. Ağacın gövdesine her doğum günümde boyumu gösteren bir çizik atardık. Omuzlarım çökmüş bir şekilde arka koltuğa oturup kollarımı birbirine kavuşturdum. Beyzbol şapkamı yüzümü kapatacak şekilde aşağı çekmiş, annemin ona ne kadar kızgın olduğumu fark etmesini bekliyordum. Bir yandan da göz ucuyla onun hareketlerini izliyordum: Gaz pedalına basıyor, başını bir o yana bir bu yana sallayarak bir Prince şarkısına yalan yanlış eşlik ediyordu. “Kırmızı renkli bir Corvette al bana. Bebeğim, hiç fena değilsin.” Guava sertliğini korumuştur, tadı ekşiydi. Arkada oturan Sara da şarkıya katıldı. Melodiye aldırış etmediği gibi şarkı

sözlerine geriden eşlik ediyor, bir yandan da alkış tutuyordu. Dört bir yanım aptallarla çevriliydi.

“Hadi, sen de katıl Ahmed!” diye bağırdı annem müziği bastırmaya çalışarak. Ne kadar öfkeli olduğumun ya farkında değildi ya da bunu pek umursamıyordu. Sessiz kalıp camdan dışarıyı seyretmeye başladım.

Ziyaret saatlerinden nefret ediyordum. Yanlış anlaşılmasın, babamı seviyorum. Özellikle de hastalanmadan önceki anılarımızı çok seviyorum. Sevmediğim şey, ziyaretin tahmin edilemez tarafıydı. Saçı taranmamışsa ve perdeler kapalıysa hoş bir ziyaret olmayacaktı bu. Bazen beni hiç tanımazdı bile. Duş almışsa ve odaya güneş ışığı dolmuşsa bu, eve dönmeye hazır olduğu anlamına geliyordu.

Sara tırmanarak ön koltuğa geçti, ayak parmaklarımı ezerek arabadan çıktı. Az önceki işkencesinin üstüne bir de tuz biber ekmişti. Belki de Minnesota'ya taşınmak, bize arka kapıları açılan yeni bir araba getirirdi.

Asansörü beklerken etrafımdaki insanların hangi kata çıkacaklarına dair tahminler yürütüyordum. Elinde balonlarla bekleyen aile büyük ihtimalle altıncı kata çıkacaktı. Gülüp eğleniyorlardı, küçük kızın pembe tişörtünün üzerinde “Abla oldum” yazıyordu. Doğumhane katına çıkıyorlardı. Küçük kız şarkı söylerken, başını kaldırmadan yere bakmaya devam

eden gri sakallı kel adam sekizinci kata çıkıyor olmalıydı. Sekizinci kat, onkoloji bölümüydü.

Biz yedinci kata çıkıyorduk. Babam geçtiğimiz yılın birçok ayını, yeni doğan bebeklerin sevinci ve kanserin kederi arasına sıkışmış bu katta geçirmişti.

Siroz demişti doktor, peltek konuşması kulaklarımı radyonun hışırtısı gibi acıtmıştı. Bir yıl önce, babamın doktoru beyaz tahtaya bazı resimler çizmiş, toksinlerin babamın tıkanmış karaciğerini ele geçirdiğini ve zihnini bulandırıp onu sersemlettiğini anlatmıştı. Boruda tıkanıklık olduğunu söylemiş, durumu kötü yapılmış bir tesisata benzetmişti. Oysaki kötü bir tesisat sadece tuvaletin taşmasına neden olur; bir babanın oğlunu unutmasına değil. Doktora babamın karaciğerinin neden siroz olduğunu sordum. Bit ya da boğaz ağrısı gibi okuldan eve getirdiğimiz bir şey yüzünden miydi? Doktor öyle kocaman gülümse-di ki gözleri ince birer kesik gibi göründü. Durumun öyle olmadığını, sirozun başka nedenleri olduğunu anlattı bize. Babamın nadir bir Hepatit C genetiği olduğunu söyledi, ne demek istediğini anlamadım. Bazen en doğru sözcükleri bilir fakat onları nasıl kullanacağını bilmezsiniz. Doktorun anlatmak istediği, babama annesinden kalıtım yoluyla geçen, tedavisi zor bir tür Hepatit C hastası olduğuydu. Doktorların hepsi tek çözümün karaciğer nakli olduğunda hemfikirdi ancak babamın nadir genetiği nakli imkânsız kılıyordu.

Yedinci kat aynı zamanda organ nakli katıydı. Babamın bu katta olmaması gerekiyordu çünkü ihtiyacı olmasına rağmen kendisine nakil yapılamıyordu. Beyaz tahtada her bir harfin farklı renkteki balonların içine yazıldığı neşe dolu “Mutlu Yıllar, Bilal!” yazısından bile nefret ediyordum.

Ellerimde hâlâ bir tabak sıcak pakora yemeği vardı, kapıyı sırtımla iterek açtım. Oda aydınlıktı, babam gülümsüyordu. Güzel bir ziyaret olacaktı.

“Nasılsınız çocuklar?” diye sordu. “Sizinle güzel vakit geçireceğiz bugün. Hepinizi çok özledim.” Gözlerinin beyazı, iki gün öncesine kıyasla daha az sarıydı.

Sara soluk almadan konuşmaya başladı. Babama, yer aldığı son dans gösterisinden ve yazdığı kiptan ve atkılar örüp fuarda satacağından ve kazandığı tüm parayı karaciğer hastalıkları araştırmalarına bağışlayacağından bahsetti. Kafasında yüzlerce plan dönüyordu. Birçoğunu o an hazırlamıştı fakat hiçbiri o odadan dışarı çıkmayacaktı.

Babam kolunu kaşıyordu, benimle göz teması kurmadan sordu: “Peki ya sen Ahmed? Benden nefret mi ediyorsun?”

Nefret etmek mi?

“Eee... ne için?” diye sordum.

“Minnesota’ya taşınmak istemediğini biliyorum ancak doktorların önerdiği yer orası. Orada hepatit

hastalığı için deneysel bir tedavi uyguluyorlar, ayrıca deneyimli cerrahlar var. Benim gibi bir hasta için gereken iki şey de Minnesota'da."

"Ne?" Kafam karışmıştı.

"Karaciğer nakli için iyi bir şansım olduğunu düşünüyorlar ve..."

"Minnesota'ya taşınmamızı isteyen sen miydin?" diye sordum.

Anneme baktım, sırtı bana dönüktü ve Sara'nın saçına yapışmış bir sakızı çıkarmaya çalışıyordu.

"İstemek demek çok doğru olmaz Ahmed. Bu tedavi sadece birkaç yerde var. Japonya, Kaliforniya ve Minnesota."

"Sen de Minnesota'yı mı seçtin?"

Babam hasta önlüğünün düğümlemiş başını çözmeye çalışıyor, gözlerini kaçırmaya devam ediyordu. Hastanede bazı zamanlarda, sanki çocuk olan o, yetişkin olan benmişim gibi hissediyordum. *Kolunu kaşıma*, demek istiyorum ona. *Düğümle oynamayı bırak*.

"Evet, gitmeye hazır olduğumu ben de hiç düşünmüyordum. Çocukken Minnesota'yı çok severdim." Düğümün bir ucunu çekti, çözmek yerine daha da sıkıştı. "Bir daha oraya dönmek istemeyeceğimi düşünüyordum, çünkü..."

"Kardeşin öldüğü için mi?" diyerek cümlesini ben tamamladım.

“Evet. Çok uzun zaman geçti ancak belki de döne-
bilmem için gereken durum budur.”

Babamla taşınma konusunda sadece bir kez ko-
nuştuk, bu konuşma ikimiz için de yeterliydi.